

Az idei augusztus 20-án egészen más érzésekkel gondolkodom Szent István királyunkra és vele együtt Gizella királynéira, mint ezt megelőzően. Szent Istvánról, a magyar államalapításról, és mindarról, ami ezzel járt, sokan sokfélét gondolnak a „nemzeti oldalon”. Van azonban olyan tény, ami - úgy érzem - mindenki számára elfogadható és példaadó: Szent István és Gizella Istenhite megrendíthetetlen volt. Több gyermeküket is elvesztették, eltemették, és – noha szívük nyilván éppúgy megszakadt, mint a hasonló fájdalmakat átélő szülőké – nem azt mondták, hogy „nincs Isten” vagy „rossz az Isten”, hanem rendíthetetlenül hittek tovább. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az a hitünk és tudásunk, hogy Szent István a Magyarok Nagyasszonyának, Szűz Máriának ajánlotta föl Magyarországot és a Koronát. Ezek a gondolatok azért jelentek meg fejemben és szívemben, mert a legutóbbi katolikus ünnepünkön, e hónap 15-én, Mária Mennybevételének napján elvesztettem negyvenéves, csodálatos unokahúgomat, Editkét, aki a leukémiával való kétéves küzdelem végén halt meg. Mellette voltam az utolsó órákban, szerettem vele együtt. Megrázó volt látni és átérezni Édesanyjának a fájdalmát. Lehet-e nagyobb vesztesége valakinek, mint a gyermekének elvesztése? De ahogy Editke is hitben halt meg, az Édesanya hite is megmaradt, rendíthetetlenül. Nem tudjuk, nem tudhatjuk, hogy miért történnek „rossz dolgok” itt a Földön. Egyszer majd megtudjuk. Ezen az idei augusztus 20-án abban (is) bízom, hogy Szent István és Gizella példája erőt ad azoknak a szülőknek, akik elvesztették legnagyobb kincsüket, gyermeküket. Szívből kívánom, hogy az Ő hitük is legyen rendíthetetlen – és ez a hit gyógyítsa sebeiket és fájdalmukat. 2016. augusztus 20-án szeretettel gondolkodom a Hazámra, Editkémre, és a rendíthetetlen hitű magyar Édesanyákra és Édesapákra.

Krisztina

